

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - SSO Barbara Plewińska / spr/

Sędziowie - SO Aleksandra Nowicka

- SO Lech Gutkowski

Protokolant - stażysta Marzena Chojnacka

przy udziale oskarżyciela skarbowego Moniki Łukaszewicz z (...)Urzędu Skarbowego w T.

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2015 roku

sprawy **A. K.** i **A. M.**

oskarżonych z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i art. 77 § 3 i 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę obojga oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 4 maja 2015 roku sygn. akt II W 13 / 15

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa / Sądu Rejonowego w Toruniu / od oskarżonych po 1.000,- / jeden tysiąc / zł. tytułem opłaty sądowej za drugą instancję oraz obciąża ich wydatkami postępowania odwoławczego – każdego w 1/2 części;

/ Aleksandra Nowicka / / Barbara Plewińska / / Lech Gutkowski /

Sygn. akt IX Ka 437/15

UZASADNIENIE

A. M. oraz **A. K.** zostali oskarżeni o to, że:

1. wbrew przepisowi art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.) działając jako członkowie zarządu P.H.U. (...) Sp. z o.o. NIP (...), wspólnie i w porozumieniu, uporczywie nie wpłacali w terminie, tj. do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek (...)Urzędu Skarbowego w T. podatku od towarów i usług za II kwartał 2013 r. w łącznej kwocie 265.469,00 zł,

- tj. o **wykroczenie skarbowe 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks;**

2. wbrew przepisowi art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (j.t. Dz.U. z 2012 r. poz. 361) działając jako członkowie zarządu P.H.U. (...) Sp. z o.o. NIP (...), wspólnie i w porozumieniu jako płatnik

w warunkach czynu ciągłego, nie wpłacali w terminie, tj. do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, na rachunek (...) Urzędu Skarbowego

w T. pobranego podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia pracowników za miesiące: od stycznia do czerwca 2013 r. w łącznej kwocie 2.139,00 zł,

- tj. o wykroczenie skarbowe z art. 77 § 3 w zw. z § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 4 maja 2015 roku (sygn. akt II W 13/15):

I. uznał oskarżonych A. K. i A. M. za winnych popełnienia zarzucanych im czynów, stanowiących wykroczenia skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw.

z art. 9 § 3 kks i za to w myśl art. 50 § 1 kks na podstawie art. 57 § 1 kks w zw.

z art. 48 § 1 i 4 kks i wymierzył każdemu z nich karę grzywny w wysokości po 10.000,- zł.;

II. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych A. K. i A. M. kwoty po 1.000,- zł. i obciążył ich wydatkami w wysokości po

35,- zł.

Od powyższego wyroku **apelacje wniósł obrońca oskarżonych, zaskarżając powyższy wyrok w całości na ich korzyść.**

W obu przypadkach zarzucając to samo, a mianowicie naruszenie art. 438 pkt 4 kpk

w zw. z art. 113 kks poprzez wymierzenie każdemu z nich rażąco niewspółmiernej kary grzywny w wysokości 10.000,- zł., która jest niewspółmierna do stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonych oraz ich postawy w postępowaniu jurysdykcyjnym (przyznanie się obojga do winy) i stopnia społecznej szkodliwości w nieregulowaniu zobowiązań publicznoprawnych w sposób nieintencjonalny i wymuszony okolicznościami, a także przekracza w sposób niewątpliwy możliwości zarobkowe oskarżonych, sprawiając że orzeczona kara jest dla nich szczególnie dotkliwa.

Mając powyższe na uwadze, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie zasądzonej kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje nie zasługiwały na podzielenie i dlatego sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Sąd Okręgowy stwierdził, że wymierzone przez Sąd Rejonowy kary obojgu oskarżonym są sprawiedliwe i adekwatne do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego przez każdego z nich czynu, jednocześnie dały on podstawy do przeświadczenia, że cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają one osiągnąć

w stosunku do sprawców, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa zostaną osiągnięte.

Zgodnie z art. 12 § 2 kks sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Natomiast w myśl art. 13 § 1 kks wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków finansowych, właściwości i

warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza wyrażoną skruchę.

Ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Przez stosunki majątkowe i dochody należy rozumieć cały majątek i wszystkie dochody posiadane przez sprawcę.

Z kolei stosunki majątkowe i dochody sprawcy ocenia się uwzględniając w szczególności jego stan rodzinny i wynikające z niego obowiązki ekonomiczne oraz ogół orzekanych wobec oskarżonego dolegliwości ekonomicznych.

Mając więc na względzie powyższe skarżący podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności kary powinien kierować się również stanowiskiem Sądu Najwyższego, który stwierdził, że ten zarzut - będący z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara chociaż mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą (wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 1985 r. V KRN 178/85 OSNKW 1985/7-8 poz. 60).

W niniejszej sprawie skarżący w obu apelacjach podniósł, że wymierzona kara jest szczególnie dotkliwa dla każdego z oskarżonych, w szczególności ze względu na to, iż nie można zachowaniom oskarżonych nadać przymiotu „uporczywości”, gdyż mając na względzie wszystkie okoliczności sprawy niewłaściwe było przypisanie im złej woli przy nie wywiązywaniu się z obowiązku dokonywania wpłat podatków w wyznaczonych terminach.

Sąd Rejonowy jednak wskazał prawidłowo jak należy rozumieć powyżej wymienioną przesłankę i dlatego postępowanie oskarżonych posiadało owy przymiot, odsyłając do właściwego orzecznictwa na poparcie swojej interpretacji znamienia „uporczywości”.

W związku z czym sąd odwoławczy nie powziął żadnych wątpliwości w tym względzie, w całości zgadzając się ze stanowiskiem sądu I instancji.

Skoro wina oskarżonych została należycie udowodniona, istotne stało się wymierzenie współmiernych dolegliwości za wykazane naruszenie dóbr chronionych prawem. W ocenie sądu odwoławczego orzeczone przez sąd meriti kary grzywny, w obu przypadkach po 10.000,- zł. - były adekwatne nie tylko do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości popełnionych czynów, ale także miały na względzie sytuację materialną każdego z oskarżonych. Jak wynika z akt sprawy A. K. uzyskuje z prowadzonej działalności gospodarczej oraz gospodarstwa rolnego dochody oscylujące w granicach 6.000,- zł. miesięcznie, natomiast A. M. zarabia miesięcznie 7.000,- zł. W związku z czym nie sposób stwierdzić, że wymiar kary stanowić będzie dla którego z nich nadmierną dolegliwość.

Należy mieć na względzie, że cechą kary jest to, iż poprzez swoją uciążliwość, ma doprowadzić do osiągnięcia celów prewencji ogólnej i szczególnej. Przy czym nie może ona przekraczać stopnia winy oraz społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonym czynów, co w tym przypadku mając wszelkie ujawnione w postępowaniu materiały dowodowe, nie zostało stwierdzone.

Reasumując - sąd odwoławczy uznał za bezpodstawny zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, stwierdzając iż jest ona sprawiedliwa i doprowadzi do osiągnięcia wymienionych powyżej celów.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 633 kpk oraz art. 113 kks, sąd odwoławczy zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych po 1.000,- zł. tytułem opłaty sądowej za drugą instancję oraz obciążył ich wydatkami postępowania odwoławczego – każdego w 1/2 części.

(Barbara Plewińska) (Aleksandra Nowicka) (Lech Gutkowski)